

Universitatea Alexandru Ioan Cuza, Iasi
Facultatea de Economie si Administrarea Afacerilor
Profesor universitar Victor Pekar
Modulul 2, seria 2, anul 1, grupa 5
(2215)

RECENSAMANTUL

Recensământul reprezintă observare statistică totală, de regulă periodică, care constă în înregistrarea exhaustivă a unei mari colectivități de pe un anumit teritoriu, într-o anumită perioadă de timp, pe baza unui program complex de cercetare și de obicei, cu personal special de înregistrare, în scopul cunoașterii la un anumit moment ale aspectelor concrete cantitative, care caracterizează fenomenul respectiv.

Recensământul se caracterizează prin anumite particularități:

1) caracterul de înregistrare totală, în sensul de cuprindere în program a tuturor indicatorilor care fac obiectul înregistrării;

2) simultaneitatea înregistrării, în sensul că datele înregistrate să se refere la un moment dat (moment critic) pentru a se asigura comparabilitatea datelor;

3) metoda de înregistrare, de regulă, este directă.

O formă de recensământ o constituie *microrecensământul*, observare statistică specială efectuată fie cu un program mai redus de caracteristici, fie limitat la un anumit teritoriu sau la o anumită categorie de populație.

Recensământul servește de regulă pentru fundamentarea teoretică și practică a organizării unor eșantioane pentru cercetări selective continue (cercetarea bugetelor de familie).

Recensământul este una din cele mai vechi investigații statistice. În prezent, pe plan mondial sunt cunoscute recensămintele mondiale periodice (din 10 în 10 ani), recensământul populației și locuințelor, recensământul agricol etc.

În țara noastră se efectuează periodic recensăminte ale populației și locuințelor, ale animalelor, ale utilajelor, ale capacităților de producție, ale cadrelor etc.

Prezentarea rezultatelor preliminare ale recensământului populației și al locuințelor din 18 martie 2002, precum și compararea acestora cu datele definitive ale recensământului din 7 ianuarie 1992, permit descrierea situației actuale din România în ceea ce privește numărul și structura demografică a populației, numărul de gospodării, fondul de locuințe și condițiile de locuit ale populației, precum și a modificărilor survenite în ultimul deceniu, pe total țară, medii și în profil teritorial la acești indicatori.

La recensământul populației și al locuințelor din 1992, în populație au fost incluși numai cetățenii români și străini cu domiciliul în România, indiferent dacă la momentul înregistrării erau plecați din țară și pentru cât timp. La recensământul din 2002 populația stabilă (de reședință) a fost stabilită conform recomandărilor metodologice ale ONU și Oficiului Statistic al Uniunii Europene (EUROSTAT). Potrivit acestei metodologii, din populația de domiciliu a României la recensământul populației și al locuințelor din 2002 este de 21852,6 mii persoane, cifră comparabilă cu cea a recensământului din 1992 (22810,0 mii persoane). Din populația României s-au exclus cetățenii români plecați în străinătate pentru o perioadă neîntreruptă mai mare de un an (178,5 mii persoane) și s-au inclus cetățenii străini cu reședința neîntreruptă mai mare de un an în România (24 mii persoane). Populația stabilă (de reședință) calculată astfel este de 21698,2 mii persoane.

	2002	1992
Numărul populației stabile	21698181	22810035
Densitatea de locuitori pe km ²	91,0	95,7
Numărul gospodăriilor populației	7392131	7288676
Nr. mediu de persoane pe gospodărie	2,89	3,07
Numărul clădirilor	4846572	4491565
Numărul locuințelor	8110407	7659003
Numărul camerelor de locuit	20702994	18847496
Suprafața camerelor de locuit-mii m ²	364253,2	258518,3
Suprafața locuibilă pe o locuință-m ²	37,5	33,8
Suprafața locuibilă pe o persoană-m ²	14,2	11,5

Numărul și structura populației pe sexe și medii de viață socială

La 18 martie 2002, potrivit rezultatelor preliminare ale recensământului, **populația stabilă (de reședință)** a României a fost de **21.698.181 locuitori**.

Scăderea numărului populației României în ultimul deceniu (cu aproape 1 milion de locuitori, respectiv cu 4,2% față de 1992, în condiții comparabile) se datorează atât sporului natural negativ (diferența dintre născuți-vii și decedați), cât și soldului negativ al migrației externe (diferența dintre persoanele plecate cu documente oficiale de renunțare la domiciliu sau cu reședința pe termen lung în străinătate și persoanele venite în România).

În ceea ce privește **structura populației pe sexe** în 2002, se remarcă o ușoară predominare numerică a populației de sex feminin, ca și la recensămintele anterioare.

	2002		1992	
	Numarul	%	Numarul	%
Populația totală	21698181	100,0	22810035	100,0
Populația masculină	10581350	48,8	11213763	49,2
Populația feminină	11116831	51,2	11596272	50,8

Ponderea populației feminine a înregistrat în 2002 în totalul populației 51,2%, fiind în ușoară creștere comparativ cu 1992 când a fost 50,8%. În ultimii 10 ani, populația masculină a înregistrat o scădere de 632 mii (cu 5,6% față de 1992) care a devansat scăderea populației feminine (479 mii, respectiv cu 4,1% comparativ cu 1992).

În prezent, la 1000 persoane de sex masculin revin 1051 persoane de sex feminin, față de 1034 cât reveneau în 1992.

Pe medii, se constată creșterea ponderii populației rurale (de la 45,7% la 47,3%), concomitent cu scăderea ponderii populației urbane (de la 54,3% la 52,7%).

Diminuarea decalajului între medii este urmarea scăderii, între cele două recensăminte, a populației municipiilor și orașelor cu 7,7%, în timp ce populația comunelor s-a redus în această perioadă cu numai 1,5%.

Populația pe medii - la recensămintele din anii 2002 și 1992

	2002		1992	
	Persoane	%	Persoane	%
Total	21698181	100,0	22810035	100,0
Urban	11436736	52,7	12391819	54,3
Rural	10261445	47,3	10418216	45,7

Înregistrând aceeași tendință constatată pe total țară, în mediul urban ponderea persoanelor de sex feminin (52,0%) a crescut comparativ cu recensământul precedent, astfel că la 1000 bărbați revin 1081 femei (față de numai 1049 femei la 1000 bărbați cât reveneau în 1992). În schimb, în rural ponderea femeilor, mai mică decât în urban (50,4%), nu s-a modificat fata de recensământul anterior, revenind aproape 1017 femei la 1000 barbati.

Repartizarea teritorială a populației

Distribuția teritorială a populației a înregistrat modificări importante în perioada 1992-2002 sub influența combinată a nivelului diferențiat al sporului natural, al fluxurilor migratorii interne (unele generate de modificări în situația economică a unor regiuni, județe – desființarea unor industrii etc.), precum și a intensității migrației externe (în special prin plecarea unor persoane în străinătate la lucru).

Repartizarea pe regiuni statistice a populației pe sexe evidențiază faptul că la recensământul din 2002, ponderea populației masculine în total populație se situează în jurul mediei pe țară, ponderi peste media pe țară fiind înregistrate în regiunile Nord - Est, Sud - Est (49,2%), Centru (49,1%), Sud - Vest (49%) și Sud (48,9%); în regiunile: București (47,1%) și Vest (48,3%), ponderea este sub media pe țară.

În ultimul deceniu, se constată tendința de scădere a ponderii populației masculine în totalul populației în toate cele 8 regiuni, dar mai accentuată în regiunile Vest (de la 48,9% la 48,3%) și Nord – Vest (de la 49,4% la 48,8%). Aceasta s-a datorat, în special, scăderii ponderii populației masculine din mediul urban.

În ceea ce privește populația de sex masculin din mediul rural, aceasta a cunoscut în ultimii 10 ani tendințe diferite de la o regiune statistică la alta. Astfel, se constată creșterea ponderii populației masculine rurale în regiunile Nord – Est (de la 49,8% la 50,0%) și Sud – Vest (de la 49,1% la 49,3%), scăderea ponderii populației masculine rurale în regiunile: București (de la 49,8% la 49,4%), Sud (de la 49,4% la 49,2%), Nord – Vest (de la 49,7% la 49,5%) și Centru (de la 50,1% la 50,0%). O situație similară cu cea înregistrată la recensământul anterior se constată în Vest și Sud – Est, în aceste regiuni ponderea populației masculine din mediul rural rămânând la nivelul anului 1992. Comparativ cu datele recensământului anterior, numărul populației a scăzut în toate județele, cu excepția județelor Iași (+0,9%) și Ilfov (+4,6%). O scădere semnificativă a numărului populației s-a înregistrat în județele: Caraș-Severin (-11,4%), Hunedoara (-11,1%), Teleorman (-9,7%), Brașov (-8,5%) și Mehedinți (-8,0%).

Grupate după numărul populației, un număr de 25 de județe aveau la recensământul din 2002 sub 500 de mii de locuitori (față de 22 județe în 1992), iar 7 județe aveau peste 700 de mii de locuitori (față de 9 județe în 1992).

Gruparea județelor după numărul populației - la recensămintele din anii 2002 și 1992

Numarul populatiei	Numarul judetelor	
	2002	1992
Sub 300.000 locuitori	5	4
300.000-400.000 locuitori	11	9
400.000-500.000 locuitori	9	9
500.000-600.000 locuitori	5	6
600.000-700.000 locuitori	5	5
700.000-800.000 locuitori	4	6
Peste 800.000 locuitori	3	3

Din punct de vedere al repartizării pe medii, s-a înregistrat o ușoară creștere a ponderii populației urbane, în ultimii 10 ani, în câteva județe: Alba, Dolj și Ilfov. Aceasta se explică, pe de o parte, prin creșterea populației urbane, iar pe de altă parte, prin schimbarea statutului unor localități (trecerea unui număr de 5 comune în categoria localităților urbane).

Populația urbană s-a diminuat, în special, în județele: Teleorman (cu 14,1%), Caraș-Severin (cu 13,3%), Neamț (cu 13,0%), Satu Mare (cu 12,4%), Bacău (cu 11,8%), Brașov (cu 11,2%), Vaslui (cu 10,8%) și Hunedoara (cu 10,0%).

Județele cu cel mai ridicat grad de urbanizare, clasificate astfel și în 1992, sunt: Hunedoara (75,9%), Brașov (74,0%), Constanța (70,2%), Cluj (67,2%), Sibiu (65,8%), Brăila (64,1%).

Ponderile cele mai reduse ale populației urbane se înregistrează în câteva județe, majoritatea din sudul țării: Ilfov (10,2%), Giurgiu (29,8%), Dâmbovița (29,4%), Teleorman (32,1%) și Suceava (33,3%).

Populația rurală a cunoscut o creștere numerică într-un număr de 10 județe, în special în: Iași (+8,6%), Constanța (+7,4%), Vaslui (+6,0%), Galați (+4,5%) și Bacău (+4,1%). Exceptând județele Iași și Ilfov (a căror populație a crescut), în marea majoritate a județelor, densitatea populației a scăzut față de recensământul precedent. Corelând cu județele a căror populație a cunoscut o reducere accentuată, rezultă că cele mai pronunțate scăderi ale densității populației se înregistrează în Caraș-Severin, Brașov, Hunedoara, Teleorman, Satu Mare. Județele cu densitatea cea mai ridicată a populației sunt: Prahova (175,8 loc/kmp), Iași (149,6 loc/kmp), Galați (138,7 loc/kmp), Dâmbovița (133,5 loc/kmp), Brașov (109,7 loc/kmp).

Cu densitățile cele mai mici au rămas județele: Tulcea (30,4 loc/kmp), Caraș-Severin (39,1 loc/kmp), Harghita (49,1 loc/kmp), Bistrița-Năsăud (58,3 loc/kmp), Arad (59,5 loc/kmp) și Covasna (59,9 loc/kmp).

Variațiile teritoriale ale densității populației își au explicația atât în evoluția zonală diferențiată fenomenelor demografice și a numărului populației, cât și în factori de natură economică, socială și nu în ultimul rând, de natură geografică (relief).

Structura populației după etnie

Potrivit liberei declarații a persoanelor recensate, privind apartenența la o anumită etnie sau grup etnic, **structura populației după etnie** la recensământul din 2002, comparativ cu cea de la recensământul precedent se prezintă astfel :

Populația după etnie - la recensămintele din anii 2002 și 1992

ETNIA	2002		1992	
	Persoane	%	Persoane	%
Total	21698181	100,0		
Români	19409400	89,5	20408542	89,5
Maghiari	1434377	6,6	1624959	7,1
Rromi	535256	2,5	401087	1,8
Germani	60088	0,3	119462	0,5
Ucraineni	61353	0,3	65764	0,3
Ruși	36397	0,2	38606	0,2
Turci	32596	0,2	29832	0,1
Tătari	24137	0,1	24596	0,1
Sârbi	22518	0,1	29408	0,1
Slovaci	17199	0,1	19594	0,1
Bulgari	8092	sub 0,1	9851	sub 0,1
Croați	6786	sub 0,1	4085	sub 0,1
Greci	6513	sub 0,1	3940	sub 0,1
Evrei	5870	sub 0,1	8955	sub 0,1
Cehi	3938	sub 0,1	5797	sub 0,1
Polonezi	3671	sub 0,1	4232	sub 0,1
Italieni	3331	sub 0,1	1356	sub 0,1
Armeni	1780	sub 0,1	1957	sub 0,1
Alte etnii	18950	0,1	7246	sub 0,1
Nedeclarată	5935	sub 0,1	766	sub 0,1

La prelucrarea și prezentarea rezultatelor, la anumite etnii au fost cuprinse și unele denumiri de grupuri etnice, astfel: românii – includ și persoanele care s-au declarat aromâni (25053 persoane) și macedoromâni (1334 persoane); maghiarii - includ și secuii (583 persoane); germanii – includ și sașii (1422 persoane) și șvabii (2963 persoane); ucrainenii – includ și rutenii (262 persoane). La grupa “alte etnii” au fost incluși sloveni (175 persoane), carașoveni (207 persoane), albanezi (520 persoane), macedoneni slavi (731 persoane), ceangăi (1370 persoane), găgăuzi (45 persoane), chinezi (2249 persoane), precum și persoane de altă etnie din țări europene sau din țări din alte continente.

Populația de etnie română înregistrată la recensământ este de 19409 mii persoane, reprezentând 89,5% din populația țării (aceeași pondere ca și la recensământul precedent). În mediul urban, o proporție de 90% din populație este de etnie română (în ușoară creștere față de 1992 când aceasta era de 89,7%), iar în mediul rural ponderea românilor este de 88,8% (în ușoară scădere față de 1992 – 89,2%). Populația de altă etnie din România se ridică la 2289 mii persoane, deținând o pondere de 10,5% din populația totală. Numărul populației de altă etnie decât cea română s-a redus în ultimii 10 ani cu 113 mii persoane, respectiv cu 4,7%, deci ceva mai puțin decât populația de etnie română. La persoanele aparținând grupei “alte etnii”, se remarcă reducerea persoanelor care s-au declarat

carășoveni (cu 2516) sau ceangăi (cu 692). În municipiul București și într-un număr de 39 județe ponderea populației de etnie română este majoritară. Astfel, populația de etnie română deține o pondere de peste 90% și într-un număr de 28 județe (iar în municipiul București aceasta este de 97%), o pondere cuprinsă între 80 – 89% în alte 6 județe (Arad, Brașov, Caraș – Severin, Maramureș, Timiș, Tulcea), precum și o pondere cuprinsă între 50 – 80% în 5 județe (Bihor, Cluj, Mureș, Satu Mare, Sălaj). Românii dețin o pondere de sub 50% numai în 2 județe ale țării: Harghita – 14,1% și Covasna – 23,2% (în județul Covasna românii fiind în scădere cu 0,2% față de 1992).

Populația de *etnie maghiară* deține o pondere de 6,6% în populația țării, fiind în scădere față de recensământul anterior cu 190,6 mii persoane.

În 2002, ponderea populației maghiare este aceeași în mediul urban ca și în rural, fiind în scădere față de 1992 atât pe total, cât și în cele două medii (de la 7,4% în urban, respectiv 6,8% în rural în 1992 la 6,6% la ambele medii).

O proporție de 52,9% din maghiari își au reședința în mediul urban, numărul lor scăzând față de 1992 cu 17,1%, în timp ce scăderea numărului maghiarilor din mediul rural a fost de numai 4,9%.

Populația de etnie maghiară este majoritară în județele Harghita (84,6%) și Covasna (73,8%, în scădere față de 1992, când ponderea maghiarilor în acest județ a fost de 75,2%). Proporții semnificative ale populației de etnie maghiară (peste 20%) există și în județele: Mureș (39,3%), Satu Mare (35,2%), Bihor (25,9%) și Sălaj (23,1%).

Persoanele care s-au declarat *rromi/țigani*, cu o treime mai mulți decât la recensământul anterior, dețin în totalul populației o pondere de 2,5%, în creștere față de 1992, când aceasta era de 1,8%. Tendința de creștere se regăsește atât în mediul urban (de la 1,3% în 1992 la 1,8% în 2002), cât și în mediul rural (de la 2,3% în 1992 la 3,2% în 2002).

Proporții semnificative ale persoanelor care s-au declarat de etnie rrom/țigani se află în cadrul populației din județele: Mureș (7,0%), Călărași (5,6%), Bihor (5,0%), Dolj (4,3%), Sibiu (4,2%) și Arad (3,9%). În municipiul București această etnie deține o pondere de numai 1,4%, numărul absolut al persoanelor din această etnie a crescut cu 2,1 mii persoane.

Comparativ cu recensământul din 1992, ponderea persoanelor care s-au declarat de etnie rrom a crescut în toate județele, în unele dintre acestea creșterea fiind de peste 2/3 (în Bihor – de la 3,4% în 1992 la 5,0%, Dolj – de la 2,4% în 1992 la 4,3% etc.).

Populația care s-a declarat la recensământ de *etnie ucraineană* deține o pondere de 0,3% din totalul populației, fiind neschimbată față de 1992. Pe medii, se poate constata că specific acestei etnii este faptul că peste 4/5 din persoanele care s-au declarat de această etnie sunt concentrate în mediul rural (85,3%), situație constatată și la recensământul anterior.

Peste 4/5 din ucrainenii se regăsesc în numai 3 județe: Maramureș (6,7% din populația județului), Suceava (1,2%) și Timiș (1,1%). În aproape toate județele în care sunt concentrați ucrainenii, ponderea acestora în totalul populației județului are fluctuații ușoare față de nivelul din 1992.

O abatere de la această tendință se constată doar în județul Tulcea, unde ponderea ucrainenilor a scăzut mai accentuat, de la 1,4% în 1992 la 0,5%.

O scădere semnificativă se înregistrează la persoanele de *etnie germană* (de la 0,5% în 1992 la 0,3% în 2002). Spre deosebire de alte minorități naționale, germanii au reședința în proporție de peste 2/3 în mediul urban, situație similară cu cea din 1992. Scăderea constatată a fost ceva mai mare în mediul rural decât în cel urban.

Aproximativ 3/4 din germanii se concentrează într-un număr de 6 județe situate în Banat și Transilvania: Timiș (2,1% din populație), Caraș – Severin (1,8%), Satu Mare (1,7%), Sibiu (1,6%), Arad (1,1%), Brașov (0,8%).

Comparativ cu recensământul din 1992, proporția și numărul lor în populația județelor respective

a scăzut semnificativ, datorită sporului natural negativ și soldului negativ al migrației externe.

Etnia turcilor a înregistrat o ușoară creștere numerică și ca pondere în total populație. Peste 4/5 din populația de etnie turcă este concentrată în cele două județe din Dobrogea: Constanța (3,4% din populație) și Tulcea (1,3%). Se remarcă faptul că în județul Constanța se află 3/4 din populația de etnie turcă, iar în municipiul București ponderea populației de etnie turcă este de numai 0,1%.

O creștere semnificativă s-a constatat la persoanele care s-au declarat de *etnie croată*, numărul acestora crescând cu 2/3 comparativ cu recensământul din 1992. Aceasta s-a datorat, în special, persoanelor care s-au declarat de etnie croată din județul Caraș-Severin. În acest județ se află 9/10 din totalul croaților. Creșterea croaților din județul Caraș-Severin, de 1,7 ori față de 1992, s-a datorat în special persoanelor care în 1992 s-au declarat carașoveni, iar în 2002 - croați.

În structura populației după etnie, se mai cuprind 4 etnii cu ponderi reduse în totalul populației: ruși-lipoveni, sârbi, tătari, slovaci.

Rușii-lipoveni dețin o pondere de 0,2% din totalul populației. Peste jumătate dintre aceștia trăiesc în mediul rural (56,6%).

Marea majoritate a etnicilor ruși-lipoveni sunt concentrați în 5 județe din Dobrogea și Moldova: Tulcea (6,4%), Brăila (1,0%), Constanța (0,8%), Iași și Suceava (câte 0,4%). În municipiul București rușii-lipoveni dețin o pondere de numai 0,1% din populație.

De remarcat că în județul Tulcea – unde se află aproape jumătate din totalul rușilor-lipoveni ponderea lor în populație a scăzut comparativ cu 1992 (de la 7,5% în 1992 la 6,4%), iar în județele Brăila și Iași ponderea lor este în ușoară creștere comparativ cu recensământul anterior (1,0 față de 0,6%, respectiv 0,4% față de 0,3%).

O etnie care a înregistrat o reducere cu 23,4% în ultimii 10 ani a fost cea a *sârbilor*. Ponderea acestora în total populație este de 0,1%.

Jumătate din populația de etnie sârbă are reședința în mediul urban.

Aproape 3/5 din totalul persoanelor de etnie sârbă se regăsesc în județul Timiș, iar peste 1/4 din totalul persoanelor de etnie sârbă este în județul Caraș-Severin.

Urmând aceeași tendință de scădere, se constată reducerea numărului persoanelor de *etnie slovacă* cu 12,2%. Ponderea slovacilor în totalul populației este de 0,1%, fiind aceeași ca în 1992.

Peste 3/4 din totalul slovacilor se regăsesc în județele Bihor și Arad, iar în ceea ce privește repartizarea acestora pe medii de viață socială, 3/5 din numărul slovacilor se află în mediul rural.

Concentrarea pe județe a populației de alte etnii decât cele amintite se prezintă astfel: *bulgari*-în județul Timiș, *greci*-în județul Tulcea, Constanța și municipiul București, *cehii* – în județele Caraș-Severin și Mehedinți, *polonezii* – în județul Suceava, *armenii* – în județul Constanța și în municipiul București, *evreii* – în municipiul București, *italienii* – în municipiul București și în județele Timiș și Arad, *chinezii* – în municipiul București.

În ceea ce privește populația pe etnii se remarcă faptul că la recensământul din 2002 **repartizarea pe cele 8 regiuni statistice** a diferitelor etnii este neomogenă, în sensul că structura populației pe etnii din fiecare regiune nu este aceeași cu cea constatată la nivelul țării. Astfel, ponderea diferitelor etnii în total populație este diferită de la o regiune statistică la alta.

Doar în regiunea de Vest se păstrează aproximativ aceleași valori ale ponderilor în total populație pentru români (86,2% din totalul populației acestei regiuni), maghiari (6,7%) și rromi (2,5%), înregistrate și la nivelul țării, situație existentă și la recensământul precedent. În Centru se păstrează doar ierarhia.

Cele mai ridicate ponderi ale *românilor* în totalul populației se înregistrează în regiunile de Nord-Est (97,9%), Sud-Vest (97,2%), iar cele mai reduse în Centru (65,3%) și Nord-Vest (75%). În celelalte regiuni românii dețin ponderi de peste 86%.

Persoanele care s-au declarat de *etnie maghiară* sunt concentrate în regiunile din Centru (având o pondere semnificativă de 30% din totalul populației acestei regiuni) și Nord-Vest (19,3%). Regiunile cu proporții reduse ale etnicilor maghiari sunt Sud-Est, Sud și Sud-Vest (fiecare cu o pondere a maghiarilor de doar 0,1% din totalul populației acestor regiuni).

Ponderi peste media pe țară a *rromilor/țigani* se constată în regiunile din Centru (4,0% din totalul populației acestei regiuni), Nord-Vest (3,5%) și Sud (2,9%). Cele mai puține persoane de etnie rromă se găsesc în zona de Nord-Est (1,2%).

Etnicii *germani* se află concentrați în regiunile din Vest (1,4%), Centru (0,6%) și Nord-Vest (0,4%). În Sud-Est, Sud și Sud-Vest germanii dețin o pondere în totalul populației de sub 0,1%.

În ceea ce privește celelalte etnii care au fost declarate de populație la recensământ, care fiecare în parte nu depășește 0,3% din populație, se constată faptul că *ucrainenii* (0,3%) se găsesc concentrați în regiunea de Nord-Vest (1,3%) și Vest (0,7%), *rușii-lipoveni* (0,2%) – în marea lor majoritate în zona de Sud-Est (0,9% din totalul populației acestei regiuni).

Structura populației după etnii, pe regiuni de dezvoltare, la recensămintele din anii 1992 și 2002

regiunea	Ponderea etniilor în totalul populației (%)							
	Total	Români	Maghiari	Rromi	Germani	Ucraineni	Ruși	alte etnii
1992								
România	100,0	89,5	7,1	1,8	0,5	0,3	0,2	0,6
NE	100,0	98,4	0,2	0,7	0,1	0,3	0,2	0,1
SE	100,0	95,8	0,1	1,1	-	0,1	1,0	1,9
Sud	100,0	97,8	0,1	2,0	-	-	-	0,1
SV	100,0	98,3	0,1	1,5	-	-	-	0,1
Vest	100,0	84,4	7,8	2,0	2,4	0,6	-	2,8
NV	100,0	74,4	20,9	2,5	0,8	1,3	-	0,4
Centru	100,0	64,6	30,8	3,3	1,3	-	-	0,1
București	100,0	97,5	0,4	1,4	0,2	-	0,1	0,4
2002								
România	100,0	89,5	6,6	2,5	0,3	0,3	0,2	0,6
NE	100,0	97,9	0,2	1,2	0,1	0,3	0,9	0,2
SE	100,0	95,2	0,1	1,7	-	0,1	-	2,0
Sud	100,0	96,9	0,1	2,9	-	-	-	0,1
SV	100,0	97,2	0,1	2,5	-	-	-	0,2
Vest	100,0	86,2	6,7	2,5	1,4	0,7	-	2,5
NV	100,0	75,0	19,3	3,5	0,4	1,3	-	0,5
Centru	100,0	65,3	30,0	4,0	0,6	-	-	0,1
BUcurești	100,0	96,8	0,3	1,7	0,1	-	0,1	1,0

Comparativ cu recensământul anterior se remarcă faptul că ponderile diferitelor etnii în totalul populației celor 8 regiuni statistice au scăzut, excepție făcând cele ale românilor din regiunile de Vest, Nord-Vest și Centru, care au înregistrat ușoare creșteri (de la 84,4% în 1992 la 86,2%, de la 74,1% la

75%, respectiv de la 64,6% la 65,3%) precum și ponderile rromilor, care urmând tendința la nivel de țară, au înregistrat creșteri în toate cele 8 regiuni statistice (mai pronunțată în NV-de la 2,5% la 3,5% și SV de la 1,5% la 2,5%).

Structura populației după religie

Potrivit rezultatelor preliminare ale recensământului din 2002 privind **structura populației după religie**, populația de religie ortodoxă, 18806 mii persoane, este preponderentă, reprezentând 86,7% din totalul populației. Din totalul populației, 99,8% și-a declarat apartenența la o religie (confesiune), în timp ce persoanele care s-au declarat fără religie sau atei (23,1 mii) reprezintă numai 0,1% din total, fiind în scădere cu o treime în ultimul deceniu.

Populația după religie - la recensămintele din anii 2002 și 1992

RELIGIA	2002		1992	
	Persoane	%	Persoane	%
Total	21698181	100,0	22810035	100,0
Ortodoxă	18806428	86,7	19802389	86,8
Romano-catolică	1028401	4,7	1161942	5,1
Greco-catolică	195481	0,9	223327	1,0
Reformată	698550	3,2	802454	3,5
Penticostală	330486	1,5	220824	1,0
Baptistă	129937	0,6	109462	0,5
Adventistă	97041	0,4	77546	0,3
Unitariană	66846	0,3	76708	0,3
Musulmană	67566	0,3	55928	0,2
Creștină după Evanghelie	46029	0,2	49963	0,2
Creștină după rit vechi	39485	0,2	28141	0,2
Evanghelică luterană	26194	0,1	21221	0,1
Evanghelică augustană	11203	0,1	39119	0,1
Mozaică	6179	sub 0,1	9670	sub 0,1
Altă religie	106758	0,5	88557	0,4
Atei	23105	0,1	34645	0,2
Nedeclarată	18492	0,1	8139	sub 0,1

În mediul urban ponderea populației de *religie ortodoxă* este de 87,0%, în ușoară creștere față de 1992; în schimb ponderea populației de religie ortodoxă din mediul rural a înregistrat o scădere de la 86,8% în 1992 la 86,3%.

Într-un număr de 31 județe și în municipiul București persoanele de religie ortodoxă reprezintă peste 80% din totalul populației, iar în 20 județe peste 95%. În alte 8 județe ponderea persoanelor de religie ortodoxă este majoritară, fiind situată între 50-79%. Doar în județele Harghita și Covasna ortodocșii dețin o pondere de sub 50% (13,3%, respectiv 22,4%).

Comparativ cu recensământul anterior, în decursul ultimilor 10 ani, persoanele care s-au declarat de anumite religii au crescut atât numeric, cât și ca pondere în total, cum este cazul celor care aparțin de confesiunea penticostală, adventistă de ziua a 7-a, baptistă, evanghelică luterană sinodo-presbiteriană, creștină de rit vechi și musulmană.

Populația de religie *romano-catolică* deține o pondere de 4,7% în total populație, fiind în scădere față de 1992, când era de 5,1%. Aceeași tendință de scădere se constată și pe medii, în urban ponderea persoanelor de religie romano-catolică scăzând mai mult decât în mediul rural. În profil teritorial, populația romano-catolică are o pondere de peste 9% într-un număr de 9 județe în care, de altfel, se află concentrată 3/4 din populația de această religie.

Județele cu cea mai mare pondere a populației de religie romano-catolică sunt: Harghita (65,3%), Covasna (36,1%), Satu Mare (18,1%), Bacău (17,0%), Neamț (11,0%), Timiș (10,5%). Se constată că ponderile din aceste județe sunt în scădere față de 1992, excepție făcând doar ponderea populației de religie romano-catolică din județul Neamț care a crescut de la 10,8% la 11,0%.

Persoanele care s-au declarat de religie *reformată* dețin o pondere de 3,2%, în scădere față de 1992, când a fost de 3,5%, datorită scăderii numărului lor cu 104 mii.

Peste jumătate din populația de religie reformată se găsește în mediul urban.

Ponderi de peste 10% (în scădere față de 1992) se înregistrează în 7 județe, în care se concentrează 8/10 din totalul persoanelor de religie reformată. Aceste județe sunt: Covasna (33,4%), Mureș (26,9%), Sălaj (19,5%), Satu Mare (18,7%), Bihor (18,0%), Harghita (12,7%) și Cluj (12,3%).

Numărul persoanelor de *religie penticostală* a crescut față de recensământul anterior de 1,5 ori. Ponderea persoanelor de această religie este de 1,5% din populația țării, în creștere față de 1992, când era 1,0%. Aceasta se datorează în special creșterii populației de această religie în mediul rural.

Penticostalii se află în proporție de 60% în mediul rural.

Peste 3/5 din persoanele care s-au declarat de religie penticostală se concentrează într-un număr de 10 județe din Vestul și Nordul țării: Suceava și Bistrița-Năsăud (cu câte 6,4%), Arad (6,3%), Bihor (5,7%), Timiș (4,2%), Hunedoara și Sălaj (cu câte 3,5%), Maramureș (3,1%), Cluj și Caraș-Severin (cu câte 2,9%).

Numărul persoanele care s-au declarat de *religie greco-catolică* a scăzut față de recensământul anterior, ponderea lor fiind de 0,9%, față de 1,0% cât era în 1992.

Aproape 2/3 din greco-catolici se află în mediul urban. Tot aceeași pondere se află concentrată în 6 județe din Transilvania: Satu Mare (7,9%), Maramureș (5,6%), Cluj (4,3%), Alba (3,6%), Bihor și Mureș (cu câte 2,3%).

Într-un număr de 11 județe ponderea persoanelor de această religie este în creștere, deși cu valori reduse în populația acestor județe.

În ceea ce privește populația de *confesiune baptistă*, aceasta deține o pondere de 0,6% din populația țării, fiind în creștere cu 18,7% față de recensământul precedent.

Jumătate din populația de religie baptistă se află concentrată în 4 județe din vestul țării: Caraș-Severin (4,3%), Arad (4,0%), Bihor (3,7%), Timiș (1,5%).

De *religie adventistă* s-a declarat 0,4% din populația țării. Aceste persoane se găsesc în proporție de aproape 2/3 în mediul rural.

Ponderi mai semnificative ale populației aparținând acestei religii, deși reduse, sunt în județele: Teleorman (1,9%), Mureș (1,5%), Arad (1,0%), Dâmbovița (0,8%), Prahova, Maramureș și Suceava (cu câte 0,7%), ponderile respective fiind mai mari ca în 1992.

În ceea ce privește celelalte religii care au fost declarate de populație la recensământ, care fiecare în parte nu dețin mai mult de 0,3% din populația țării, situația se prezintă astfel:

- persoanele de *religie unitariană* (0,3% din populația țării) – sunt concentrați în 5 județe din Transilvania: Harghita, Covasna, Mureș, Cluj, Brașov;
- *musulmanii* (cu o pondere de 0,3% din populația țării) – sunt grupați (peste 90%) în județele Constanța și Tulcea și în municipiul București;
- *creștinii după evanghelie* (0,2% din populație) – se găsesc în proporție de 2/3 în județele: Sibiu, Suceava, Vaslui, Dâmbovița, Iași, Botoșani, Prahova, Brașov și Argeș;
- *creștinii de rit vechi* (0,2% din total populație) – 4/5 din ei se regăsesc în 7 județe din estul țării: Tulcea, Iași, Brăila, Constanța, Suceava, Vaslui, Neamț;
- 0,1% din populație s-a declarat ca aparținând de *biserica evanghelică luterană sinodo-presbiteriană* – aceștia se află concentrați în proporție de 3/4 în 3 județe din Transilvania: Brașov, Arad, Sibiu;
- 0,1% din populație aparțin de *biserica evanghelică de confesiune augustină* – peste jumătate dintre aceștia se află în județele Brașov și Sibiu;
- *biserica evanghelică română* a fost înregistrată ca religie la 0,1% din populație – 2/3 dintre aceștia se află în județele: Argeș, Dâmbovița, Prahova, Brașov și în municipiul București;
- persoanele de *religie mozaică* reprezintă mai puțin de 0,1% din populație, fiind numeric în scădere față de 1992.

În totalul persoanelor care au fost incluse în categoria “altă religie” (0,4% din populația țării) sunt cuprinse persoane care aparțin altor religii nenominalizate mai sus și necodificate separat la recensământ, de exemplu: cei aparținând bisericii armene, bisericii ortodoxe de stil vechi, suniților, martorilor lui Iehova etc.

O pondere de 0,1% din populația țării s-a declarat fără religie și mai puțin de 0,1% - atei, ponderi mai scăzute decât la recensământul din 1992.

Pe cele 8 regiuni statistice se constată o configurare diferită a structurii populației după religii față de cea pe total țară. Ponderea religiilor în total populație diferă de la o regiune statistică la alta. Astfel, doar în regiunea Nord-Est se mențin valori apropiate față de cele la nivelul țării în ceea ce privește ponderile principalelor religii (ortodoxă, romano-catolică, greco-catolică, baptistă, penticostală), deși, ierarhizându-le, se observă o mică diferență (față de total țară reformații sunt sub 0,1%, iar greco-catolicii își schimbă locul în ierarhie, după bapțiști).

În ceea ce privește ponderea persoanelor care s-au declarat de *religie ortodoxă*, cele mai mari valori (peste valoarea pe total țară) s-au înregistrat în regiunile: Sud-Vest (98,6%), Sud (97,7%), București (96,0%), Sud-Est (95,6%) și Nord-Est (89,5%).

Ponderea ortodocșilor s-a înscris sub valoarea pe țară în regiunile: Centru (63,6%), Nord-Vest (68,2%) și Vest (79,9%).

Romano – catolicii sunt concentrați în Centru (15,2%), urmând apoi regiunea de Vest (cu 8,3%). Peste valoarea pe țară a ponderii romano-catolicilor se înregistrează și în Nord-Vest (6,9%) și Nord-Est (6,4%), în celelalte regiuni valorile situându-se sub 0,7%, cu excepția regiunii statistice București (1,4%).

Regiunea cu ponderea cea mai ridicată de *greco-catolici* este în NV(4,2%), în timp ce valori sub 0,1% se găsesc în SE și SV.

Persoanele de religie *reformată* prezintă tendința de aglomerare în regiunile NV(12,6%) și Centru (12,3%).

Mai sunt prezenți în proporție de 2,0% în Vest și de 0,1% în București, în restul celorlalte regiuni fiind sub 0,1%.

Aceasta este religia cu cea mai neomogenă distribuție pe regiuni statistice.

În ceea ce privește distribuția ponderilor *bapțiștilor* pe cele 8 regiuni, valorile cele mai însemnate se regăsesc în Vest (2,5%) și Nord-Vest (1,6%), în celelalte regiuni nedepășind 0,5%.

Regiunile cu ponderi mai mari ale persoanelor de religie *pentecostală* sunt Vestul (4,3%) și Nord-Vestul țării (3,9%). Pentru celelalte regiuni valorile merg de la 0,3% la 1,8%.

**Structura populației după religie, pe regiuni de dezvoltare,
la recensămintele din anii 1992 și 2002**

Regiunea	Ponderea religiilor în populația totală (%)							
	Total	ortodoxă	romano-catolică	greco-catolică	reformată	baptistă	pentecostală	altă religie
1992								
România	100,0	86,8	5,1	1,0	3,5	0,5	1,0	2,1
NE	100,0	90,4	6,5	0,1	-	0,1	1,2	1,7
SE	100,0	96,0	0,6	0,1	-	0,1	0,2	3,0
Sud	100,0	98,3	0,2	-	-	0,1	0,2	1,2
SV	100,0	99,1	0,3	-	-	0,1	0,1	0,4
Vest	100,0	80,1	10,0	0,1	2,4	2,2	2,7	1,6
NV	100,0	67,7	7,6	4,7	13,8	1,3	2,8	2,1
Centru	100,0	62,9	15,7	1,8	12,8	0,4	0,8	5,6
București	100,0	96,5	1,4	0,4	0,1	0,1	0,2	1,3
2002								
România	100,0	86,7	4,7	0,9	3,2	0,6	1,5	2,4
NE	100,0	89,5	6,4	0,1	-	0,2	1,8	2,0
SE	100,0	95,6	0,6	-	-	0,1	0,4	3,3
Sud	100,0	97,7	0,2	-	-	0,1	0,5	1,5
SV	100,0	98,6	0,2	-	-	0,2	0,3	0,7
Vest	100,0	79,9	8,3	1,1	2,0	2,5	4,3	1,9
NV	100,0	68,2	6,9	4,2	12,6	1,6	3,9	2,6
Centru	100,0	63,6	15,2	1,7	12,3	0,5	1,3	5,4
București	100,0	96,0	1,4	0,3	0,1	0,2	0,3	1,7

Comparând cu situația înregistrată la recensământul din 1992 pe regiuni statistice, ponderile care au crescut sunt cele ale ortodocșilor din Centru și Nord-Vest; ale greco-catolicilor din Vest; ale baptiștilor din aproape toate regiunile (cu excepția Sudului și a Sud-Estului, unde au rămas la fel); ale pentecostalilor din toate regiunile.

În ceea ce privește celelalte religii, persoanele care s-au declarat că aparțin Bisericii evanghelice luterane sinodo-presbiteriane sunt concentrate în regiunea de Centru, de asemenea, unitarieni se găsesc preponderent tot în Centru (datorită unei ponderi mari în Harghita).

Cei din Biserica creștină de rit vechi se află în procent mai mare în Sud-Est (datorită concentrării lor în județul Tulcea). De asemenea, tot în regiunea de Sud-Est există și o mare concentrare de musulmani datorită numărului mare al acestora din Constanța.

Advenșiții se regăsesc într-o pondere mai mare în Sud (în special în Teleorman).

Evoluția numărului și mărimii medii a gospodăriilor populației

La recensământul din 18 martie 2002 au fost înregistrate **7392131 gospodării ale populației** constituite din 21384,1 mii persoane și **3521 gospodării instituționale** conținând 314,1 mii persoane. Astfel 98,6% din populația stabilă a țării se regăsește în gospodăriile populației, iar 1,4% în gospodăriile instituționale.

Din totalul gospodăriilor populației, 7383,6 mii gospodării cu 21356,8 mii persoane sunt în locuințe permanente și sezoniere, iar 8,5 mii gospodării, cuprinzând aproximativ 27,3 mii persoane, locuiesc în spații amenajate din necesitate (în construcții gospodărești, dependințe, construcții provizorii, unități mobile etc.), față de situația din 1992 când existau 7,2 mii gospodării conținând 22,8 mii persoane în spații amenajate din necesitate.

Față de recensământul din 1992, numărul gospodăriilor populației a crescut cu 103,5 mii (o creștere de 1,4%) – creștere mai accentuată în mediul rural decât în mediul urban.

Mărimea medie a unei gospodării a populației a scăzut de la 3,07 persoane în 1992 la 2,89 persoane în 2002.

În ceea ce privește **repartizarea gospodăriilor populației pe categorii de localități**, un număr de aproape 4 milioane de gospodării sunt în municipii și orașe (54,0% din totalul gospodăriilor populației).

Mărimea medie a unei gospodării a populației din municipii și orașe (2,79 persoane) este mai mică decât cea a unei gospodării din comune (3,01 persoane). Deși același raport exista și în 1992, totuși se constată că mărimea medie a gospodăriei din urban a scăzut față de 1992 mai mult decât cea a gospodăriei din rural.

Gospodăriile populației la recensămintele din anii 2002 și 1992

	Numărul gospodăriilor populației		Mărimea medie a gospodăriei	
	2002	1992	2002	1992
TOTAL	7392131	7288676	2,89	3,07
Municipii și orașe	3995239	3970435	2,79	3,03
Comune	3396892	3318241	3,01	3,12

Reducerea mărimii medii a gospodăriei populației în 2002 față de 1992 denotă o modificare în structura gospodăriei după numărul de persoane care o compun, modificare datorată procesului de creștere a numărului gospodăriilor de persoane singure și de divizare a unei gospodării multinucleale în mai multe gospodării (decoabitare). Această decoabitare își are o posibilă explicație în întemeierea de către tineri a propriilor gospodării, asociată cu părăsirea de către aceștia a familiilor de origine.

Concluzii

România este marcată de o scădere substanțială a numărului populației. Comparativ cu datele recensământului din ianuarie 1992, populația României a scăzut cu 957,4 mii locuitori (-4,2%).

Proiecțiile populației României, realizate în cadrul INS, ne semnalează o scădere în continuare a populației care, pentru orizontul de timp 2020, poate ajunge numai la 20 milioane locuitori (în varianta pesimistă). Totodată, ultima proiectare a populației făcută de Divizia de Populație a ONU (în 2000) arată că populația României ar putea ajunge în orizontul de timp 2050 la 16,7 milioane locuitori (în varianta pesimistă), în cazul în care se menține actualul comportament demografic al

populației.

În ultimul deceniu numărul populației din majoritatea țărilor foste comuniste (Republica Cehă, Estonia, Georgia, Ungaria, Letonia, Lituania, Republica Moldova și Federația Rusă) a scăzut sistematic.

Declinul constant al principalilor indicatori demografici din perioada intercenzitară a constituit principalul factor de scădere a populației României.

Statistica demografică curentă, pe baza datelor colectate din surse administrative, identifică factorii și influența lor în timp asupra numărului și structurii populației.

Sporul natural al populației a înregistrat valori negative în fiecare an din perioada 1992-2001 ca efect al excedentului numărului de decedați față de numărul de născuți vii. Situația nu este singulară, 17 țări din Europa raportau în anul 2000 sporuri naturale negative.

Emigrarea cetățenilor români, care și-au stabilit domiciliul sau reședința în străinătate, este un alt factor cu o contribuție însemnată la tendința de scădere a numărului populației. Fenomenul migrației externe a influențat negativ în ultimii ani numărul populației din toate țările Central și Est europene.

În ultimii 10 ani a scăzut mai accentuat numărul bărbaților (cu 5,6%) decât cel al femeilor (cu 4,1%), ceea ce a condus la creșterea gradului de feminizare a populației.

Excedentul numărului de femei față de numărul de bărbați se menține în total populație ca efect al supramortalității masculine permanente care se manifestă la toate grupele de vârstă (la bărbații cu vârste între 15 - 64 ani ratele de mortalitate au fost de două ori mai mari decât la femei). Efectul acestei situații se regăsește și în decalajul semnificativ dintre speranța de viață a celor două sexe, mai mică cu 7 ani la bărbați decât la femei.

S-a accentuat fenomenul de dezurbanizare. În ultimii zece ani s-au produs mutații în ceea ce privește repartitia pe medii de viață socială, în sensul creșterii ponderii numărului de locuitori din mediul rural de la 45,7% în 1992 la 47,3% în 2002 și scăderii implicite a ponderii numărului de locuitori din municipii și orașe de la 54,3% în 1992 la 52,7% în 2002. Această situație a fost determinată atât de sporul natural negativ cât și de migrația internă și externă.

În mediul rural sporul natural al populației a fost negativ și cu valori mai mari decât în mediul urban în fiecare an din perioada intercenzitară. Fluxul migrației interne cu schimbarea domiciliului din urban în rural (care s-a dublat în 2001 față de 1992) și-a adus contribuția la o scădere mai mică a numărului populației rurale decât a populației urbane.

Scăderea mai accentuată a numărului populației din mediul urban a fost influențată în bună măsură de emigrare, cu stabilirea domiciliului în străinătate. Numărul persoanelor din mediul urban care au emigrat în acest scop a fost de aproape cinci ori mai mare decât al celor din mediul rural.

Această tendință de scădere a populației urbane, care s-a manifestat continuu în ultimii 4 ani, mărește decalajul dintre România și celelalte țări europene dezvoltate din punct de vedere economic, unde ponderea populației urbane este de peste 70%.

Creșteri ale numărului populației față de 1992, s-au înregistrat numai în județele Iași și Ilfov, la nivelul celorlalte județe și a municipiului București fiind consemnate reduceri, după cum urmează: cu peste 10% în județele Hunedoara și Caraș-Severin, între 5-10% în județele Teleorman, Olt, Vâlcea, Mehedinți, Prahova, Brașov, Harghita, Sibiu, Alba, Arad, Bihor, Sălaj, Maramureș și Satu Mare, iar în alte 23 de județe scăderi de până la 5%.

Se menține structura generală a populației pe etnii. Persoanele de etnie română reprezintă 89,5% din totalul populației, nivel înregistrat și la recensământul anterior.

Concomitent, s-a micșorat ponderea populației care s-a declarat de etnie maghiară de la 7,1% în 1992 la 6,6% în 2002 și a crescut ponderea rromilor/țigănilor de la 1,8% în 1992 la 2,5% în 2002. Nici una din celelalte etnii nu depășește 1% din populația totală.

Mutațiile intervenite în structura populației după etnie la recensământul din 2002, comparativ cu cel din 1992, au fost determinate pe de o parte de nivelul diferit al creșterii naturale a populației specifice fiecărei etnii (ca urmare a unui nivel diferit al fertilității și mortalității), iar pe de altă parte de soldul negativ al migrației externe în cazul persoanelor aparținând anumitor etnii.

În 39 județe ponderea populației de etnie română este majoritară. În 28 de județe și municipiul București ea deține o pondere de peste 90%. Populația de etnie maghiară este majoritară în județele Harghita (84,6%) și Covasna (73,8%) și deține o pondere de peste 20% în județele: Mureș (39,3%), Satu Mare (35,2%), Bihor (25,9%) și Sălaj (23,1%).

În județele în care populația de etnie maghiară este majoritară sau reprezintă peste 20% din total populație, ponderea românilor a crescut în anul 2002 comparativ cu 1992, cu excepția județelor Covasna și Sălaj în care ponderea lor a scăzut cu 0,2% și respectiv 1%.

O reducere a înregistrat populația de etnie germană, cu 49,7%, în principal, datorită emigrării în proporție însemnată, având efecte vizibile asupra depopulării unor întregi localități.

Structura populației **după limba maternă**, confirmă ponderea persoanelor care s-au declarat de etnie română.

Corelația dintre etnie și limba maternă evidențiază faptul că o parte dintre persoanele care s-au declarat ca aparținând unei alte etnii decât cea română au declarat ca limbă maternă limba română. Astfel la 1000 persoane de etnie română revin 1017 persoane care au declarat ca limbă maternă limba română (proporție în creștere față de 1992 când la 1000 persoane de etnie română reveneau 1013 persoane cu limba maternă română).

Un număr de 332 mii persoane (1,6%), au declarat că sunt de altă etnie, dar limba maternă este cea română. O situație similară este consemnată și la persoanele care au declarat ca limbă maternă limba maghiară, numărul lor fiind cu 13 mii persoane mai mare decât numărul etnicilor maghiari.

Pentru toate celelalte etnii, numărul persoanelor care au declarat ca limbă maternă limba etniei de care aparțin, este mai mic decât numărul persoanelor de etnie corespunzătoare limbii.

Numărul persoanelor care s-au declarat la Recensământul Populației și al Locuințelor din 18 martie 2002 de religie ortodoxă a fost de 18.806 mii, reprezentând 86,7% din numărul total al populației, pondere aproximativ egală cu cea din 1992. În 31 de județe și în municipiul București, ponderea persoanelor de religie ortodoxă reprezintă peste 80% din numărul populației.

Numărul de gospodării înregistrate la Recensământul din 18 martie 2002 a fost de 7.392.131, formate din 21.384,1 mii persoane. S-au mai înregistrat 3.521 de gospodării instituționale (din internate, cămine etc.), formate din 314,1 mii persoane.

Față de datele recensământului precedent, numărul de gospodării ale populației a crescut cu 1,4% (+103,5 mii gospodării). În aceste condiții numărul mediu de persoane din care este alcătuită o gospodărie s-a diminuat de la 3,07 persoane în 1992 la 2,89 persoane în 2002.

Scăderea mărimii gospodăriei s-a datorat decoabitării gospodăriilor cu mai multe nuclee familiale, a unui număr mai mic de copii în familie și a creșterii numărului de gospodării formate dintr-o singură persoană.

Ierarhizarea județelor după numărul de persoane ce revin pe o gospodărie, pe baza datelor recensământului din 2002, arată că 5 județe se situează la nivelul mediu pe țară (2,89 persoane/gospodărie), 22 județe au un număr mai mare de persoane într-o gospodărie, iar 14 județe și municipiul București au mai puține persoane în medie pe o gospodărie, decât media pe țară.

BIBLIOGRAFIE :

XXX *Dicționar de Economie Politică*, Editura Economică, București, 1999

XXX (Internet) Rezultatele preliminarilor în urma recensământului din 2002

XXX (Internet) Institutul Național de Statistică

FLORESCU ANA-IULIANA
(2215)